

Biblioteka
SUPERNOVA

Urednici izdanja
Aleksandar Šurbatović
Anja Marković

Naslov originala
Jonathan Franzen
THE CORECTIONS

Džonatan Frenzen

KOREKCIJE

Prevod s engleskog
Goran Kapetanović

Beograd
2015.
DERETA

Dejvidu Minsu i Ženevi Paterson

SENT DŽUD

LUDILO jesenjeg hladnog vazdušnog fronta s prerije. Može da se oseti: desiće se nešto grozno. Sunce nisko na nebu, nevažno svetlo, umiruća zvezda. Nalet za naletom nereda. Drveće nemirno, temperatura pada, cela severna religija predmeta nestaje. U ovdašnjim dvorištima nema dece. Senke razvučene po sve žućim zojsijama*. Crveni hrastovi i čamoliki hrastovi i močvarni beli hrastovi sipaju žirove po kućama bez hipoteke. Prozorski kapci drhte u praznim spavaćim sobama. Zujanje i štucanje mašine za sušenje veša, nazalno prepiranje mašine za razduvavanje lišća, zrenje lokalnih jabuka u papirnoj kesi, miris benzina kojim je Alfred Lambert očistio četku nakon jutarnjeg farbanja dvose-da od pletenog pruća.

Tri sata posle podne bilo je opasno doba u tim gerontokratskim predgrađima Sent Džuda. Alfred se probudio u velikoj plavoj fotelji u kojoj je zaspao posle ručka. Nije mu se više dremalo, a lokalnih vesti neće biti sve do pet. Dvosatna praznina bila je sinus sklon infekcijama. Alfred se pridigao i stao pored stola za pingpong, uzaludno se trudeći da čuje Inid.

Kroz kuću je odjekivalo alarmno zvono koje niko osim Alfreda i Inid nije mogao direktno da čuje. Alarmno zvono zabrinutosti. Ličilo je na one velike gvozdene tanjire s električnom maljicom koji školarce teraju na ulicu tokom protivpožarnih vežbi. Ali sada je zvonilo toli-ko dugo da Lambertovi više nisu čuli „zvonjavu”, nego su, kao što je slučaj sa svakim zvukom koji traje dovoljno dugo da biste razabrali njegove sastavne talase (baš kao što se svaka reč u koju zurite dovolj-no dugo raspada u niz mrtvih slova), bili svesni maljice koja brzo udara o metalni rezonator, nisu čuli neprekidan zvuk nego zrnast niz udaraca prekriven visokofrekventnim naricanjem; zvonjava je trajala danima, tako da se prosto utopila u pozadinu, osim u izvesnim ranim jutarnjim

* *Zoysia matrella* (lat.) – Vrsta prizemne puzavice. (Sve fusnote u romanu su prevodiočeve.)

satima, kad bi se budili u znoju, shvatili bi da im u glavama zvoni otkad sećanja sežu; da im zvoni već toliko meseci da je zvuk ustupio mesto nekakvom metazvuku, čiji usponi i padovi nemaju veze s treperenjem vazduha, već s njihovom *svešću* o zvuku. A ta se svest naročito pooštravala kad je klima bila nemirne naravi. Onda bi i Inid i Alfred – ona dok na kolenima u trpezariji otvara fioke, on dok u podrumu razgleda katastrofalni sto za pingpong – osećali da će pući od nervoze.

Zbog kupona, strpanih u fioku sa svećama modernih jesenjih boja. Kuponi su bili uvezani gumenom trakom, a Inid je shvatala da im je validnost (čiji bi krajnji datum proizvođači često samouvereno zaokružili crvenom bojom) istekla pre mnogo meseci, čak godina: da su svi ti kuponi, čija je ukupna vrednost prelazila šezdeset dolara (možda sto dvadeset, u samoposluži u Čiltsvilu, gde im je vrednost udvostručavana) sada mrtvo slovo na papiru. Tajleks, popust od šezdeset centi. Eksedrin PM, uštedite dolar. Datumi nisu bili čak ni *nedavni*. Bili su *istorijski*. Alarmno zvono urlalo je *godinama*.

Gurnula je kupone među sveće i zatvorila fioku. Tražila je pismo, pošiljku s posebnim rukovanjem, koje je stiglo nekoliko dana ranije. Alfred je bio čuo poštara kako kuca na vrata i povikao je: „Inid! Inid!” tako glasno da nije mogao da čuje Inid kako viče: „Ale, evo idem!” Nastavio je da viče njeno ime prilazeći sve bliže, a budući da je pismo poslala Korporacija *Akson*, Istočna industrijska serpentina 24, Švenksvil, Pensilvanija, i da su u vezi sa situacijom u *Aksonu* postojali detalji koje je Inid znala i za koje se nadala da su Alfredu nepoznati, hitro je sakrila pismo negde u krugu od četiri i po metra od ulaznih vrata. Alfred je izronio iz podruma ričući kao teška građevinska mašina: „*Neko je na vratima!*”, na šta je ona praktično vrisnula: „Poštar! Poštar!”, a on je zavrteo glavom zbog složenosti cele situacije.

Inid je bila sigurna da bi joj se u glavi razbistrilo kad samo ne bi morala svakih pet minuta da se pita šta je Alfred naumio. Međutim, koliko god se trudila, nije uspela da ga zainteresuje za život. Kad ga je podsticala da se ponovo prihvati svoje metalurgije, gledao ju je kao da je izgubila razum. Kad ga je pitala bi li mogao da se pozabavi kakvim poslom u dvorištu, rekao je da ga bole noge. Kad ga je podsetila da muževi svih njenih prijateljica imaju hobije (Dejv Šampert svoje vitraž, Kirbi Rut svoje zamršene kućice za purpurne zebe, Čak Majsner proveravanje svojih investicionih izveštaja na svaki sat), Alfred se

ponašao kao da Inid pokušava da ga udalji od nekog njegovog važnog posla. A kakav je to posao bio? Farbanje baštenske garniture? Farbao je pleteni dvosed od Dana rada*. Sećala se da je, kad je poslednji put farbao nameštaj, pleteni dvosed ofarbao za dva sata. Sada je ulazila u njegovu radionicu svakog jutra, da pogleda kako mu ide, i nalazila da su od celog dvoseda ofarbane samo noge.

On je, izgleda, želeo da ona ode. Rekao je da se četka sasušila, da mu zbog toga treba tako mnogo vremena. Rekao je da je šmirglati vrbovinu isto što i ljuštiti borovnicu. Rekao je da je unutra bilo cvrčaka. Potom je osetio da mu nedostaje daha, ali je uzrok možda bio samo miris benzina i vlaga u radionici koja je smrdela na mokraću (mada tu nikako nije *bilo* mokraće). Pohitala je uz stepenice da potraži pismo od *Aksona*.

Šest dana nedeljno je nekoliko kilograma pošte prolazilo kroz prorez na ulaznim vratima, a budući da u prizemlju nije bilo dopušteno nikakvo nasumično gomilanje ničega – jer je privid života u ovoj kući bio da tu ne živi niko – Inid se suočavala s ozbiljnim taktičkim izazovom. O sebi nije razmišljala kao o gerilki, ali je gerilka uprkos tome bila. Danju bi raznosila materijalnu imovinu od skladišta do skladišta, često upravo ispred nosa vladajućoj sili. Noću bi, pod svetlom lepe ali preslabe lampe na premalenom stolu u kutku za doručkovanje, organizovala različite akcije: plaćala bi račune, kontrolisala čekovne knjižice, pokušavala da dešifruje izveštaje o učešću za zdravstveno osiguranje i da shvati preteću Treću opomenu od medicinske laboratorije, kojom su zahtevali neodložnu uplatu 0,22 dolara, a istovremeno naveli da zaostatak u uplatama iznosi 0,00 dolara, čime je jasno ukazano da Inid ne duguje ništa, a ionako nije bila naznačena adresa na koju treba poslati novac. Biće da su Prva i Druga opomena negde u podzemlju, a zbog smetnji pod kojima je Inid vodila svoj pohod, jedva da je imala nekakvog pojma gde bi te ostale Opomene mogle da budu. Posumnjala je, možda, na orman u dnevnoj sobi, ali vladajuća sila, oličena u Alfredu, slušala bi vesti na televiziji prilično glasno da ostane budna; Alfred bi takođe popalio sva svetla u dnevnoj sobi, a nije mogla da se zanemari ni mogućnost da bi, kad bi Inid otvorila vrata ormana, gomile kataloga i časopisa *Kuće-lepotice* i raznoraznih izjava Meril Linč poispadale i iskliznule, razgnevljujući Alfreda. Postojala je mogućnost i da Opomene

* *Labor Day* (engl.) – Praznik rada, slavi se prvog ponedeljka u septembru.

nisu tu, jer je vladajuća sila organizovala nasumične pljačke njenih skladišta, preteći da će sve živo da „pobaca” ako ona to ne sredi, te je u nizu iznuđenih selidbi i izгона izgubljena svaka sličnost s ikakvim redom, pa se stoga u izvesnoj kesi s logotipom *Nordstroma*, koja se smestila iza pajalice i kojoj se jedna od plastičnih drški napola otkinula, izmešao celokupan patos izbegličkog života – neuzastopni brojevi časopisa *Uspešno domaćinstvo*, crno-bele fotografije Inid iz 1940-ih, smeđi recepti na kiselo-žutoj hartiji u kojima se pominje uvela zelena salata, računi za telefon i gas od tekućeg meseca, detaljna Prva opomena od medicinske laboratorije kojom se korisnicima nalaže da zanemare kasnija dospeća u iznosima manjim od pedeset centi, fotografija na račun organizatora krstarenja na kojoj Inid i Alfred nose leije* i pijuckaju piće iz šupljih kokosovih oraha, i jedini postojeći primerci krštenica dvoje njihove dece, na primer.

Iako je Inidin očigledni protivnik bio Alfred, gerilkom ju je načinila kuća koja ih je oboje okupirala. Kuću je naseljavao nameštaj koji nije podnosio nered. Stolice i stolove potpisao je Itan Alen. U kredencu porcelan *Spoud* i kristal *Voterford*. Obavezni fikusi, obavezni norfočki borovi. Raskupusani primerci *Arhitektonskog pregleda* na zastakljenom čajnom stočiću. Turističke pljačke – emailirano posuđe iz Kine, bečka muzička kutija koju je Inid, iz osećanja dužnosti i sažaljenja, s vremena na vreme navijala i otvarala. Melodija je bila „Strangers in the night”.

Nažalost, za održavanje takve kuće Inid nije imala temperamenta, a Alfredu su nedostajali neurološki preduslovi. Alfredovi besni povici po otkrivanju dokaza gerilskih akcija – iznenađena *Nordstromova* kesa presretnuta na podrumskim stepenicama, spremna da se sruši svakog trena – bili su povici vlasti koja više nije mogla da vlada. U poslednje vreme zanimao se teranjem svog kalkulatora s papirnom trakom da pljuje kolone besmislenih osmocifrenih brojeva. Nakon što je odvojio veći deo popodneva na petokratno računanje iznosa koji mora da se uplati čistačici za socijalno osiguranje i nakon što je dobio četiri različita rezultata, te napokon prosto prihvatio broj (635,78 dolara) koji se pojavio dvaput (tačna suma bila je 70,00 dolara), Inid je organizovala noćnu poharu njegovog ormarića s dokumentima i počistila iz njega poreska akta, što je moglo da poboljša održavanje domaćinstva da akta

* *Lei* (engl.) – Havajska ogrlica od cveća.

nisu dospela u *Nordstromovu* kesu, u kojoj su se pod prastara *Uspešna domaćinstva* neopaženo sakrili bitni dokumenti, a usled te ratne štete čistačica je sama popunjavala formulare, Inid je samo ispisivala čekove, a Alfred je vrteo glavom zbog složenosti cele situacije.

Sudbina većine stolova za pingpong u kućnim podrumima jeste da služe za druge, očajnije igre. Posle penzionisanja, Alfred je istočnu stranu stola odredio za bankarske poslove i prepisku. Na zapadnu stranu stavio je portabl televizor u boji koji je nameravao da koristi za gledanje lokalnih vesti iz svoje velike plave fotelje, no fotelju su sad već potpuno zagušili *Uspešna domaćinstva*, mestimični stanioli od slatkiša i ekstravagantni, ali jeftino izrađeni svećnjaci koje Inid nikad nije stigla da prenese u komision *Skoro novo*. Sto za pingpong bio je jedino bojno polje na kome je rat besneo otvoreno. Na istočnom kraju se Alfredov kalkulator sakrio u zasedu među kuhinjske krpe s cvetnim dezenima, podmetače-suvenire iz Centra *Epkot* i spravu za vađenje koštica iz višanja koju je Inid imala trideset godina a nikad je nije upotrebila, dok je on, zauzvrat, na zapadnoj strani, iz razloga koje Inid apsolutno nije mogla da pojmi, iskidao na komadiće venac sačinjen od šišarki, farbanih lešnika i brazilskih oraha.

Istočno od stola za pingpong bila je radionica u koju je Alfred smestio i svoju metaluršku laboratoriju. Radionica je sada bila dom za koloniju nemih cvrčaka boje zemlje koji bi, kad se prepadnu, zaskakali po sobi kao šaka bačenih klikera: neki bi odleteli pod čudnim uglovima, drugi bi se prevrnuli od težine svoje sopstvene obilne protoplazme. S lakoćom su prljali sve redom, a za čišćenje je trebalo više od jedne papirne maramice. Inid i Alfred imali su mnoge nevolje koje su smatrali neobičnim, prevelikim – sramnim – a cvrčci su bili jedna od njih.

Siva prašina zlih čini i paučina čarolije gusto su omotale staru peć s električnim lukom, ćupove od egzotičnog rodijuma i zlokobnog kadmijuma i jedrog bizmuta, rukom pisane nalepnice potamnele od isparenja iz boce carske vodice sa staklenim čepom i beležnicu s listovima na kvadratiće u kojoj je poslednji Alfredov zapis datiran petnaest godina ranije, pre nego što su izdaje počele. Jedan sasvim svakodnevan i dobroćudan predmet, olovka, i dalje je na radnoj površini zauzimao nasumičan položaj u kome ga je Alfred ostavio neke druge decenije; protok mnogih godina natopio je olovku nekakvim neprijateljstvom. Azbestne rukavice visile su sa eksera ispod dva sertifikata o patentima

SAD, čiji su se ramovi iskrivili i razdvojili od vlage. Na prekrivač binokularnog mikroskopa, u komadima nalik velikom čipsu, popadala je farba s plafona. Jedini predmeti nepokriveni prašinom u prostoriji bili su pleteni dvosed, konzerva boje s neakvim četkama, i dve konzerve kafe *Juban*; Inid, uprkos sve jačim mirisnim dokazima, nije želela da poveruje da se te konzerve pune mokraćom njenog muža, jer, zaboga, kad mu fini mali klozet nije ni šest metara daleko, iz kog bi razloga mokrio u konzervu *Jubana*?

Zapadno od stola za pingpong bila je Alfredova velika plava fotelja. Nabrekla, na prvi pogled gubernatorska. Bila je načinjena od kože, ali je mirisala kao kabina leksusa. Kao nešto moderno i medicinsko i nepromočivo s čega lako može da se obriše miris smrti pre nego što sledeća osoba sedne u to da bi umrla.

Fotelja je jedini veći predmet koji je Alfred ikad kupio bez Inidine dozvole. Kad je oputovao u Kinu na savetovanje s kineskim železničkim inženjerima, s njim je pošla i Inid i zajedno su posetili fabriku tepiha da bi kupili jedan za dnevnu sobu. Nisu bili navikli da novac troše na sebe i stoga su odabrali jedan od najjeftinijih tepiha, s jednostavnim plavim crtežom iz Knjige promena na jednobojnoj prljavobeloj podlozi. Nekoliko godina kasnije, kad se Alfred povukao iz železničke kompanije *Midlend Pacifik*, namislio je da zameni staru crnu kožnu fotelju kravljeg mirisa u kojoj je sedeo dok je gledao televiziju i dremao. Hteo je nešto zaista udobno, naravno, ali nakon života ispunjenog brigom za druge, trebalo mu je više od udobnosti: hteo je spomenik toj potrebi. Zato se, van perioda rasprodaje, sam zaputio u prodavnicu nameštaja i odabrao fotelju koja će potrajati. Inženjersku fotelju. Fotelju toliko veliku da bi se i krupan čovek u njoj izgubio; fotelju smišljenu da izdrži težak stres. I budući da se plava boja njene kože otprilike slagala s plavim na kineskom tepihu, Inid nije imala drugog izbora nego da podnosi njeno ušančenje u dnevnoj sobi.

Uskoro su, međutim, Alfredove ruke počele da prosipaju kafu bez kofeina po prljavobelim prostranstvima tepiha, a razularena unučad ostavljala je voćne bobice i paste pod nogama, te je Inid počela da oseća da je tepih bio greška. Činilo joj se da je, pokušavajući da prištedi novac za život, napravila mnoge slične greške. Konačno je pomislila da bi bilo bolje da nije kupljen nikakav tepih nego što je kupljen ovaj. Napokon, kad su se Alfredova dremanja produbila u začaranost, osmelila

se. Njena majka ostavila joj je malo nasledstvo nekoliko godina ranije. Kamate su se pripajale glavnici, izvesne akcije stajale su dosta dobro, te je Inid sad imala svoj sopstveni prihod. Zamislila je dnevnu sobu u zelenim i žutim bojama. Naručila je tkanine. Stigao je tapetar, a Alfred, koji je privremeno dremao u trpezariji, skočio je kao da je ružno sanjao.

„*Ponovo uređuješ kuću?*”

„Novac je moj”, rekla je Inid. „I hoću ovako da ga potrošim.”

„A šta je s novcem koji sam *ja* zaradio? S onim što sam *ja* uradio?”

Taj argument bio je delotvoran u prošlosti – bio je, takoreći, ustavna osnova za legitimnost tiranije – ali sada nije prolazio. „Taj tepih star je već skoro deset godina, a mrlje od kafe nikad nećemo uspeti da uklonimo”, odgovorila je Inid.

Alfred je mahnuo rukom prema svojoj plavoj fotelji, koja je pod tapetarovim zaštitnim najlonom ličila na nešto što može na šleperu da se odveze u elektranu. Tresao se od neverice, nemoćan da poveruje da je Inid zaboravila tu ključnu prepreku njenim stavovima, tu opsežnu smetnju njenim planovima. Kao da se sva nesloboda u kojoj je proveo sedam decenija svog života otelotvorila u toj šest godina staroj, ali suštinski novoj fotelji. Cerio se, a lice mu je blistalo od užasne savršenosti njegove logike.

„A šta ćemo onda s foteljom?”, rekao je. „*Šta s foteljom?*”

Inid ju je pogledala. Lice joj je bilo tek uznemireno, ništa više. „Nikad mi se nije sviđala ta fotelja.”

Ovo je verovatno bila najgora moguća stvar koju je mogla da kaže Alfredu. Fotelja je bila jedini pokazatelj da je još imao lične vizije budućnosti. Inidine reči toliko su ga rastužile – toliko je sažaljevaao fotelju, toliko se solidarisao s njom, skamenjeno žalio njenu izdanost – da je skinuo najlon, potonuo među njene naslone za ruke i zaspao.

(Tako se poznaju začarana mesta: ljudi na njima padaju u san iz čista mira.)

Kad je postalo jasno da i tepih i Alfredova fotelja odlaze iz kuće, tepih je brzo nestao. Inid je dala oglas u besplatnim lokalnim novinama i upecala nervoznu pticoliku ženu i dalje sklonu greškama, ženu čije su pedesetice izašle iz tašne u obliku neuredno smotane tube novčanica koju je razvila i izravнала drhtavim prstima.

Ali fotelja? Fotelja je bila spomenik, simbol, i nije mogla da se odvoji od Alfreda. Samo je mogla da se premesti, te je otišla u podrum,

a za njom i Alfred. Tako je u kući Lambertovih, kao i u Sent Džudu, kao i u celoj zemlji, život počeo da se živi u podzemlju.

Inid je čula da je Alfred na spratu i da otvara i zatvara fioke. Uznemirio bi se uvek kad je trebalo da se vide sa svojom decom. Susreti s njima bili su jedino do čega mu je i dalje bilo stalo.

Iza besprekorno čistih trpezarijskih prozora vladao je haos. Mahnit vetar, poništavajuće senke. Inid je svuda tražila pismo od korporacije *Akson* i nije mogla da ga nađe.

Alfred je stajao u njihovoj spavaćoj sobi i pitao se zašto su fioke njegove komode otvorene, ko ih je otvorio, da li ih je on sam otvorio. Nije mogao da ne krivi Inid za svoju zbunjenost. Za to što je ona svedok njegove zbunjenosti. Za to što postoji i što je mogla da otvori fioke.

„Ale? Šta to radiš?”

Okrenuo se ka do vratku kad se pojavila. Počeo je rečenicu: „Ja” – ali kad bi bio uhvaćen na prepad, svaka rečenica pretvarala bi se u avanturu u šumi; čim više ne bi mogao da vidi svetlost čistine s koje se otisnuo, shvatio bi da su se mrvicama hleba kojima je obeležavao pravac nahranile ptice, ćutljiva, umešna, strelovita bića koja i nije baš mogao da razazna u tami, ali koja su bila tako brojna i zgusnuta u svojoj gladi da se činilo da su *one same* tama, kao da tama nije jednolika, da nije odsustvo svetlosti već kipeća i čestična pojava, i zbilja su se, kad je kao revnostan student pronašao reč „krepuskulum”^{*} u *Mekejevoj riznici engleskih stihova*, korpuskule biologije utopile u njegovo shvaćanje reči, te je celog svog zrelog života video usitnjenost u sumraku, nalik zrnatosti fotografskog filma visoke brzine, neophodnog za snimanja pri slabom osvetljenju, nalik nekakvom zlokobnom raspadu; odatle i panika čoveka napuštenog duboko u šumi zamračenoj tamom čvorka koji uništavaju zalazeće sunce ili crnih mrava koji jurišaju na mrtvog oposuma, tamom koja nije samo postojala, već je marljivo *proždirala* putokaze koje je sam za sebe postavio da se ne bi izgubio; no, u trenutku kad je shvatio da se izgubio, vreme se čudesno usporilo, a on je otkrio dotad neslućene večnosti u prostoru od jedne reči do naredne, ili pre, uhvatio se u taj prostor među rečima i mogao je samo da stoji i gleda kako vreme hita bez njega, kako mu nehajni dečaćki deo njega

^{*} *Crepusculum* (lat.) – Sumrak.

izmiče iz vidokruga naslepo se probijajući kroz šumu dok on, uhvaćeni odrasli Al, s neobično bezličnom napetošću gleda da li će uspaničeni dečaćić, uprkos tome što ne zna gde se nalazi ni gde je tačno ušao u šumu ove rečenice, ipak uspeti da se dokopa čistine na kojoj ga čeka Inid, nesvesna bilo kakve šume – „pakujem svoj kofer”, čuo je svoj glas. Ovo je zvučalo tačno. Glagol, zamenica, imenica. Pred njim je stajao kofer, ključna potvrda. Ništa nije izdao.

Ali Inid je ponovo progovorila. Audiolog mu je rekao da mu je sluh blago oslabio. Namrštio se na nju ne shvatajući.

„Četvrtak je”, rekla je glasnije. „Putujemo tek u *subotu*.”

„Subotu!”, ponovio je.

Zatim ga je izgrdila i na neko vreme su se sumračne ptice razile, ali je napolju vetar oduvao sunce i veoma je zahladnelo.

NEUSPEH

DUŽ DUGAČKOG HOLA hodali su nesigurno, Inid pazeći na svoj bolesni kuk, Alfred veslajući po vazduhu razglobljenim rukama i šamarajući aerodromski itison slabo kontrolisanim stopalima, a oboje su preko ramena nosili torbe *Nordik pležerlajns* i usredsredili su se na pod ispred sebe, premeravajući opasnu udaljenost sa tri po tri koraka. Svakome bi, ako bi pogledao kako odvrćaju oči s tamnokosih Njujorčana i njihovih prolećućih karijera, svakome ko bi makar i letimično pogledao glomazni obris Alfredovog slamnatog šešira na visini stabljike kukuruza iz Ajove na Dan rada ili žutu vunu pantalona koja se rastezala preko Inidnog izbačenog kuka, bilo očigledno da su sa Srednjeg zapada i da im je neprijatno. Ali za Čipa Lamberta, koji ih je čekao odmah iza punkta za bezbednosnu proveru, oni su bili ubice.

Čip je odbrambeno skrstio ruke i podigao šaku do svoje gvozdeno nitnaste minduše. Brinulo ga je da bi mogao otkinuti nitnu iz ušne školjke – da je maksimalni bol koji mogu da proizvedu njegovi ušni nervi slabiji od bola koji mu je sada bio potreban za smirenje. Sa svog položaja pored detektora metala posmatrao je neku devojkicu azurne kose kako preuzima svoje roditelje, devojkicu azurne kose i fakultetskog uzrasta, vrlo poželjnu neznanku s probušenim usnama i obrvama. Sinulo mu je da bi se, kad bi mogao da doživi makar jedan sekund seksa s tom devojkicom, samopouzdanije suočio sa svojim roditeljima, i da bi, ako bi seksa s tom devojkicom bilo svakog minuta dok su mu roditelji tu, preživeo celu njihovu posetu. Čip je bio visok, nabildovan muškarac s boricama oko očiju i retkom, maslac-žutom kosom; da ga je devojkica uočila, možda bi pomislila da je prestar za kožu u koju je bio odeven. Dok je žureći prošla pored njega, povukao je mindušu jače da bi uravnotežio bol zbog njenog nepovratnog odlaska iz njegovog života i da bi posvetio pažnju svom ocu, čije se lice ozarilo kad je otkrio sina među svim tim silnim neznancima. Alfred se sručio na Čipa i zgrabio mu šaku i zglob kao dobačen konopac. „Eto!”, rekao je. „Eto!”

Inid je došepala iza njega. „Čipe”, viknula je, „šta si to uradio s ušima?”

„Tata, mama”, promrmljao je Čip kroz zube, nadajući se da azurna kosa ne može da ga čuje. „Drago mi je što vas vidim.”

Imao je vremena za jednu subverzivnu misao o *Nordik pležerlajns* torbama svojih roditelja – ili je *Nordik pležerlajns* slao ovakve torbe svim učesnicima svojih krstarenja s ciničnim ciljem jeftinog hodajućeg publiciteta, ili s praktičnim ciljem obeležavanja učesnika radi njihovog lakšeg okupljanja, ili s dobronamernim ciljem građenja kolektivnog duha; ili su pak Inid i Alfred namerno sačuvali torbe s nekog prethodnog krstarenja *Nordik pležerlajnsa* i iz pogrešno usmerenog osećanja lojalnosti odlučili da ih ponesu i na predstojeće; u svakom slučaju, Čipa je zgranula spremnost njegovih roditelja da postanu kliconoše korporacijskog reklamiranja – pre nego što je uzeo torbe i poneo teret promatranja aerodroma Lagvardija i Njujorka i svog života i odeće i tela razočaranih očima svojih roditelja.

Primetio je, kao da to prvi put vidi, prljav linoleum, vozače nalik atentatorima kako drže natpise s imenima drugih ljudi, klupko žica što visi iz rupe na plafonu. Razgovetno je čuo reči „mamicu ti tvoju”. Sa spoljne strane velikih prozora na odeljenju za prijem prtljaga dva su Bangladešanina gurala pokvaren taksi kroz kišu i ljutite sirene.

„Moramo da stignemo u luku do četiri”, reče Inid Čipu. „A mislim da se tata nadao da će videti tvoj sto u *Vol strit džornalu*.” Povichla je glas. „Ale? Ale?”

Iako se zgrbio u vratu, Al je još bio upečatljiva pojava. Kosa mu je bila seda, gusta i glatka, kao dlaka polarnog medveda, a snažni dugi rameni mišići, koje je Čip pamtio po uposlenosti oko udaranja dečjih stražnjica, obično baš Čipove, i dalje su popunjavali sivi tvid njegovog sportskog sakoa.

„Ale, zar nisi rekao da bi voleo da vidiš gde Čip radi?”, povikala je Inid. Alfred odmahnu glavom. „Nemamo vremena.”

Po vrtešci za prtljag nije promicalo ništa.

„Jesi li popio tabletu?”, rekla je Inid.

„Da”, reče Alfred. Sklopio je oči i sporo ponavljao: „Popio sam tabletu. Popio sam tabletu. Popio sam tabletu.”

„Doktor Hečpet prepisao mu je nove lekove”, objasni Inid Čipu koji je bio prilično siguran da oca zapravo ne zanima da vidi njegovu

kancelariju. A budući da Čip nije imao veze sa *Vol strit džornalom* – publikacija za koju je radio neplaćene priloge bila je *Voren strit džornal: Mesečnik o grešnim umetnostima*; takođe je nedavno dovršio i jedan scenario, a i honorarno je radio kao ovlašćeni korektor za advokatsku kancelariju *Breg Knater i Spi* već skoro dve godine, otkad je izgubio stalno mesto predavača na predmetu Tekstualni artefakti na koledžu D—— u Konektikatu, usled nedoličnog ponašanja prema jednoj studentkinji nižih godina čija je starost bila tek nešto ispod zakonski dopuštene granice, što je, mada to njegovi roditelji nikad nisu saznali, prekinulo paradu uspeha kojima je njegova majka mogla da se razmeće kod kuće, u Sent Džudu; roditeljima je rekao da se ostavio predavačkog posla da bi se posvetio pisanju, a kada ga je majka nedavno spopala da joj kaže štogod detaljnije, pomenuo je *Voren strit džornal*, ime koje je njegova majka pogrešno čula i smesta počela da se hvališe svojim prijateljicama, Esteri Rut, Bei Majsner i Meri Bet Šampert, i mada je Čip u svojim mesečnim telefonskim razgovorima s njom imao mnogo prilika da je izvede iz zablude, zapravo je predano negovao nespornost; a zatim su se stvari već prilično zakomplikovale, ne samo zato što se *Vol strit džornal* mogao kupiti i u Sent Džudu, pri čemu njegova majka nikad nije pomenula da nije uspevala da nađe njegove tekstove (što znači da je nekim delom svesti savršeno dobro znala da on i ne piše za te novine), već i zato što se autor članaka poput „Kreativna preljuba” ili „Neka je hvala sumnjivim motelima” trudio da u svojoj majci očuva iluziju da se *Voren strit džornal* zapravo bavi diskreditovanjem, zato što je imao trideset devet godina i što je krivio svoje roditelje za to što je postao takav kakav je – bio je srećan kad se majka ostavila te teme.

„Drhtavica mu se popravila”, dodala je Inid glasom nečujnim za Alfreda. „Jedina je posledica što *možda* halucinira.”

„To je povelika posledica”, rekao je Čip.

„Doktor Hečpet kaže da je njegov poremećaj vrlo blag i skoro potpuno može da se sanira lekovima.”

Alfred je razgledao otvor iz koga je izlazio prtljag i blede putnike okupljene oko pokretne trake. Raznorazni otisci donova mešali su se po linoleumu, sivom od zagađenja koje je spirala kiša. Svetlo je imalo boju automobilske bljuvotine. „Njujork!”, rekao je Alfred.

Inid se namrštila na Čipove pantalone. „Da to nije *koža*, je li?”

„Jeste.”

„Kako ih pereš?”

„To je koža. Može da zameni moju sopstvenu.”

„Moramo da stignemo u luku do četiri sata”, rekla je Inid.

Traka je konačno izbacila neke kofere.

„Čipe, pomози mi”, rekao je njegov otac.

Uskoro je Čip posrtao po vetru i kiši, noseći sve četiri torbe svojih roditelja. Alfred je vukao noge isprekidanim zamahom čoveka koji zna da će biti nevolje ako bude morao da stane i ponovo pođe. Inid je zao-stajala, obuzeta bolom u kuku. Malo se ugojila i kao da je bila nešto niža nego onda kada ju je Čip video poslednji put. Oduvek je bila lepa žena, ali je Čip majku uvek doživljavao kao toliko mnogo karaktera i toliko malo svega ostalog da čak ni zureći pravo u nju nije mogao da pojmi kako ona zaista izgleda.

„Šta je to – gvožđe?”, pitao ga je Alfred dok su taksiji na stanici mileli jedan za drugim.

„Da”, rekao je Čip dodirnuvši uho.

„Liči na stari zakivak od četvrt cola.”

„Da.”

„I šta – stiskaš to? Zakivaš?”

„Zakovano je”, rekao je Čip.

Alfred je uzdrhtao i lagano zviznuo kroz zube.

„Idemo na *Luksuzno krstarenje jesenjih boja*”, rekla je Inid kad su seli u žuti taksi i pojurili kroz Kvins. „Plovićemo do Kvebeka, a onda ćemo uživati u bojama lišća celim putem natrag. Tati se mnogo dopalo na prošlom krstarenju. Zar ne, Ale? Zar se nisi lepo proveo na tom krstarenju?”

Kiša je ljutito udarala ciglastu hridinu nasipa pored Ist Rivera. Čip se uželeo sunčanog dana, jasnog pogleda na neskrivene međaše i plavu vodu. Tog jutra je jedina boja na putu bilo zamrljano crvenilo stop-svetala.

„Ovo je jedan od najvećih gradova na svetu”, emotivno je rekao Alfred.

„Kako se osećaš ovih dana, tata”, upitao je Čip.

„Drago nam je zbog tvog novog posla”, rekla je Inid.

„Jedna od najvećih novinskih kuća u zemlji”, rekao je Alfred. „*Vol strit džornal*.”

„Da ne smrdi i vama na ribu?”

„Blizu smo okeana”, reče Čip.

„Ne, to si ti.” Inid se nagnu i zaroni lice u Čipov kožni rukav. „Tvoja jakna *jako* smrdi na ribu.”

Odmakao se. „Majko. Molim te.”

Čip je gubio samopouzdanje, i to je bio problem. Prohujali su dani kad se usuđivao *épater les bourgeois**. Izuzev njegovog stana na Menhetnu i njegove zgodne devojke, Džulije Vrajs, nije više imao skoro ništa što bi ga ubedilo da je funkcionalan punoletan muškarac, ništa ravno postignućima svog brata Gerija, koji je bio bankar i otac troje dece, ili svoje sestre Deniz, koja je u trideset drugoj godini bila odgovorni šef kuhinje u uspešnom novom luksuznom restoranu u Filadelfiji. Čip se nadao da će do sada uspeti da proda svoj scenario, ali nije bio dovršio prvu verziju sve do utorka u ponoć, a onda je morao da odradi tri četrnaestosatne smene kod *Brega Knatera i Spija*, zbog gotovine kojom je morao da plati avgustovsku kiriju i da uveri stanodavca (Čip je imao delimični zakup) da će platiti i za septembar i oktobar, a onda je morao da kupi i nešto za ručak, da očisti stan i da najzad danas, nešto pre svitanja, proguta davno pribavljeni ksanaks. U međuvremenu je protekla skoro nedelja dana bez susreta i direktnih razgovora s Džulijom. Na mnoge nervozne poruke koje je ostavio na telefonskoj sekretarici u poslednjih četrdeset osam sati, u kojima je molio da ga poseti, kao i roditelje i Deniz, u subotu popodne i da, ako je moguće, ne pominje njegovim roditeljima da je udata, Džulija je odgovorila potpunom elektronskom i telefonskom tišinom iz koje bi čak i čovek stabilniji od Čipa mogao da izvuče uznemirujuće zaključke.

Na Menhetnu je padala tako jaka kiša da je voda tekla niz fasade i penila se na otvorima slivnika. Ispred svoje zgrade na Istočnoj devetoj ulici Čip je uzeo novac od Inid i dodao ga taksisti kroz pregradu, ali je, uprkos tome što mu je vozač s turbanom zahvalio, shvatio da je napojnica bila premala. Iz svog novčanika je izvukao dve novčanice od jednog dolara i zamahao njima blizu vozačevog ramena.

„Dovoljno je, dovoljno je”, zacvilela je Inid uhvativši Čipa za zglob. „Već ti je zahvalio.”

* *Épater les bourgeois* (franc.) – Preneraziti buržuje.

Međutim, novac je otišao. Alfred je pokušavao da otvori vrata potežući ručicu za prozor. „Evo, tata, ovo je kvaka”, rekao je Čip i nagnuo se da otvori vrata.

„Kolika je to napojnica bila?”, upita Inid Čipa na trotoaru, pod nadstrešnicom njegove zgrade, dok je vozač istovarao torbe iz prtljažnika.

„Oko petnaest odsto”, rekao je Čip.

„Pre bih rekla dvadeset”, rekla je Inid.

„Hajde da se posvađamo oko toga, šta kažeš?”

„Dvadeset odsto je previše, Čipe”, prozborio je Alfred dubokim glasom. „Nerazumno.”

„Svima sada želim prijatan dan”, rekao je taksista bez ikakve ironije.

„Napojnica se daje za uslugu i ophođenje”, rekla je Inid. „Ako su usluga i ophođenje bili posebno dobri, možda bih i dala petnaest odsto. Ali ti *automatski* daješ...”

„Patio sam od depresije celog života”, rekao je Alfred, ili se bar činilo da je rekao.

„Molim?”, reče Čip.

„Dugogodišnja depresija me je izmenila. Izmenila je značenje dolara.”

„A-ha, govorimo o ekonomskoj depresiji.”

„A ako je usluga *zaista* izuzetno dobra ili izuzetno loša”, nastavila je Inid, „ne postoji način da se to izrazi novcem.”

„Jedan dolar je i dalje mnogo novca”, rekao je Alfred.

„Petnaest odsto ako je usluga izuzetna, *zaista* izuzetna.”

„Pitam se zašto uopšte razgovaramo o tome”, rekao je Čip svojoj majci. „Zašto baš o tome, a ne o nečemu drugom.”

„Oboje smo veoma znatiželjni”, odgovori Inid, „da vidimo gde radiš.”

Čipov vratar, Zoroaster, pohitao je da ponese torbe i smestio je Lambertove u glomazni lift. Inid je rekla: „Srela sam tvog starog prijatelja Dina Dribleta pre neki dan u banci. Svaki put kad naletim na njega, pita i za tebe. Impresionirao ga je tvoj novinarski posao.”

„S Dinom Dribletom sam samo išao u razred, nije mi bio prijatelj”, rekao je Čip.

„On i njegova žena upravo su dobili četvrto dete. Rekla sam ti, zar ne, da su sagradili *ogromnu* kuću u Rajskoj dolini – Ale, prebrojao si, beše, osam spavaćih soba?”

Alfred ju je pogledao mirno, netremično. Čip se nasloni na dugme „Zatvaranje vrata”.

„Tata i ja smo bili na zabavi za useljenje u junu”, rekla je Inid. „Spektakularno. Hranu su organizovali preko agencije i imali su *piramide* škampa. Čisti škampi, u piramidama. Nikad nisam videla tako nešto.”

„Piramide škampa”, rekao je Čip. Vrata lifta su se konačno zatvorila.

„Elem, kuća je divna”, rekla je Inid. „Ima najmanje šest spavaćih soba i da ti kažem, izgleda da će sve da ih napune. Din je neverovatno uspešan. Bacio se na posao s održavanjem travnjaka kad je shvatio da pogrebništvo nije za njega, dakle, znaš već, Dejl Driblet mu je očuh, znaš, Dribletova mrtvačnica, i već sad su mu plakati posvuda, a pokrenuo je i OZZ*. Videla sam u novinama da je to OZZ s najbržim razvojem u Sent Džudu, zove se *DiDiKer*, kao i firma za održavanje travnjaka, a sad viđam i plakate za OZZ. On je veoma preduzimljiv, *ja* ti kažem.”

„Spo-o-o-o-r lift”, rekao je Alfred.

„Ovo je predratna zgrada”, objasnio je Čip stegnutim glasom. „Izuzetno lepa zgrada.”

„A znaš li šta mi je rekao da će da uradi za rođendan svoje majke? Za nju je to i dalje iznenađenje, ali tebi mogu da kažem. Povešće je u Pariz na osam dana. Dve karte u prvoj klasi, osam noćenja u *Ricu*! Takav je Din, vrlo je posvećen porodici. Kakav rođendanski poklon, možeš li da veruješ? Ale, zar nisi rekao da samo kuća košta verovatno milion dolara? Ale?”

„Kuća je velika, ali jeftino izgrađena”, rekao je Alfred s iznenadnom bodrošću. „Zidovi su kao papir.”

„Sve nove kuće su takve”, rekla je Inid.

„Pitala si me da li sam impresioniran kućom. Mislim da je razmetljiva. Mislim da su škampi bili razmetljivi. Bili su loši.”

„Možda su bili zamrznuti”, rekla je Inid.

„Takve stvari lako ostavljaju utisak na ljude”, rekao je Alfred. „Mecima će pričati o piramidi od škampa. Evo, vidiš i sam”, rekao je Čipu kao neutralnom posmatraču. „Tvoja majka i dalje priča o tome.”

Načas se Čipu učinilo da je njegov otac postao dopadljivi stariji neznanac; ali je znao da je Alfredu u naravi vikanje i kažnjavanje. Kad je Čip poslednji put posetio svoje roditelje u Sent Džudu, pre četiri

* *Health Maintenance Organization* (engl.) – Organizacija za zdravstvenu zaštitu dobrovoljno prijavljenih pojedinaca i porodica na određenom geografskom području, uz ograničeno konsultovanje s drugim specijalistima, i koju korisnici finansiraju u redovnim, unapred određenim ratama.

godine, poveo je i svoju tadašnju devojku Ruti, izblajhanu mladu mark-sistkinju iz severne Engleske, koja je, nakon bezbrojnih gaženja po Inidininim slabim tačkama (zapalila je cigaretu u kući, naglas se smejala Inidininim omiljenim akvarelima iz Bakingemske palate, sela je za sto bez grudnjaka i nije ni okusila „salatu” od vodenog kestena, graška i čedar sira u kockicama, koju je Inid pripremala u svečanim prilikama), podbadala i provocirala Alfreda sve dok nije obznanio da bi „crni” bili propast za ovu zemlju, da su „crni” nesposobni za koegzistenciju s belima, da očekuju da vlada vodi računa o njima, da ne znaju šta je pošten rad, da im više od svega nedostaje *disciplina*, da će sve da se završi krvoprolićem na ulicama, *krvoprolićem na ulicama*, i da ga uopšte ne zanima šta Ruti misli o njemu, da je ona gošća u *njegovoj* kući i *njegovoj* zemlji i da nema pravo da kritikuje stvari koje ne razume; na to joj se Čip, koji je već bio upozorio Ruti da su njegovi roditelji najkonzervativniji ljudi u Americi, nasmešio kao da joj govori: *Vidiš? Proizvod u skladu s reklamom*. Kad ga je Ruti ostavila, posle tri nedelje, rekla mu je da nije ni svestan koliko je sličan svom ocu.

„Ale”, rekla je Inid kad je lift nesigurno stao, „moraš da priznaš da je zabava bila veoma, veoma lepa i da je *veoma* lepo od Dina što nas je pozvao.”

Činilo se da je Alfred nije čuo.

Ispred Čipovog stana je stajao raširen kišobran od providne plastike, koji je Čip s olakšanjem prepoznao kao vlasništvo Džulije Vrajs. Vadio je roditeljski prtljag iz lifta kad su se vrata stana širom otvorila i iza njih se pojavila Džulija. „Oh. Oh!”, rekla je kao da se zbunila. „Poranili ste!”

Po Čipovom satu bilo je 11.35. Džulija je nosila bezobličan kišni mantil boje lavande i držala je platnenu torbu *Drimvorks*. Kosa, inače dugačka, boje čokolade, natekla joj je od vlage i kiše. Tonom osobe koja se ljubazno obraća krupnoj stoci rekla je „Zdravo” Alfredu i Inid ponaosob. Alfred i Inid su lanuli svoja imena, pružili ruke i, rukujući se, ugurali je nazad u stan, gde ju je Inid obasula pitanjima u kojima je Čip, dok je unosio prtljag, razaznavao skrivena značenja i namere.

„Živiš li u gradu?”, rekla je Inid. (*Ne stanuješ s našim sinom, je li tako?*) „A i radiš u gradu, zar ne?” (*Imaš plaćen posao? Ne potičeš iz otuđene, snobovske, imućne porodice s istoka?*) „Jesi li ovde odrasla?” (*Ili u nekoj državi s one strane Apalača, gde su ljudi srdačni i realni i*

verovatno nisu Jevreji?) „Oh, je li ti porodica još u Ohaju?” (Da li su se tvoji roditelji odlučili na moralno sumnjiv moderan korak razvoda?) „Imaš li braće ili sestara?” (Jesi li razmažena jedinica ili katolikinja s milion rođaka?)

Nakon što je Džulija prošla ovaj uvodni ispit, Inid je obratila pažnju na stan. Čip je, usled zrele krize samopouzdanja, pokušao da ga upri- stoji. Kupio je sredstvo za skidanje mrlja i uklonio veliku fleku od sper- me s crvenog divana, uklonio je zid od plutenih zapušača koji je, u niši nad kaminom, gradio tempom od šest boca merloa i pino grida nedelj- no, sa zida u kupatilu skinuo je fotografije muških i ženskih genitalija u krupnom planu, cvet svoje umetničke kolekcije, i zamenio ih trima diplomama na čijem je uramljivanju Inid odavno insistirala.

Tog jutra je, budući da je osetio da je izneverio preveliki deo sebe, doradio prezentaciju time što je u kožnoj odeći otišao na aerodrom.

„Ova soba je velika otprilike kao i kupatilo Dina Dribleta”, rekla je Inid. „Šta ti misliš, Ale?”

Alfred je obrnuo svoje uzdrhtale ruke i razgledao svoje nadlanice.

„Nikad nisam videla tako ogromno kupatilo.”

„Inid, nemaš nimalo takta”, rekao je Alfred.

Čip je možda mogao da uoči da je i ovo bila netaktična izjava, jer je ukazivala na to da se njegov otac slaže s majčinim kritikovanjem sta- na i da mu smeta samo što ona to naglas iznosi. Međutim, Čip nije mogao da se usredsredi ni na šta osim fena za kosu koji je izvirivao iz Džulijine *Drimvorks* torbe. Bio je to njen fen koji je držala u njegovom kupatilu. Zapravo, izgledalo je da se zaputila ka vratima.

„Din i Triša imaju *i* džakuzi *i* tuš-kabine *i* kadu, sve zasebno”, nastavila je Inid. „A umivaonike imaju svako svoj.”

„Čipe, žao mi je”, rekla je Džulija.

Podigao je ruku ne bi li je zaustavio. „Ručaćemo čim Deniz stigne”, objavio je roditeljima. „Sasvim običan ručak. Samo se vi raskomotite.”

„Drago mi je da sam vas upoznala”, rekla je Džulija Alfredu i Inid. Dubljim glasom je rekla Čipu: „Deniz će biti ovde. Biće ti dobro.”

Otvorila je vrata.

„Mama, tata”, rekao je Čip, „samo sekundu”.

Izašao je za Džulijom iz stana i pustio da se vrata za njim zatvore.

„Ovo je stvarno nezgodan trenutak”, rekao je. „Baš stvarno, stvar- no nezgodan.”

Džulija zabaci kosu sa slepoočnica. „Osećam se dobro zbog činjenice da sam se, prvi put u životu, u vezi ponašala u skladu sa sopstvenim interesima.”

„Lepo. To je veliki korak.” Čip se s naporom nasmeši. „Ali šta je sa scenariom? Da li ga Idn čita?”

„Verovatno će ga pročitati za vikend.”

„A ti?”

„Pročitala sam, hm.” Džulija skrenu pogled. „Veći deo.”

„Ideja mi je”, rekao je Čip, „da stavim tu ‘grbu’ koju gledalac mora da pređe. Staviti nešto odbojno na početak, to je klasična modernistička strategija. Kasnije ima mnogo sočne neizvesnosti.”

Džulija se okrenula ka liftu i nije odgovorila.

„Jesi li već stigla do kraja?”, pitao je Čip.

„O, Čipe”, ojađeno je prasnula, „tvoj scenario počinje sa šest strana predavanja o falusnim kompleksima u tudorskim dramama!”

Bio je svestan toga. Zaista, već se nedeljama budio pre zore, usko-mešanog stomaka i stegnutih zuba, i rvao s košmarom činjenicom da dugačkom akademskom monologu o tudorskim dramama nije mesto u komercijalnom scenariju. Često su mu bili potrebni sati – trebalo je da ustane iz kreveta, protegne noge po kući, popije malo merloa ili pino grida – da povрати uverenje kako monolog prepun teorije ne samo da nije greška nego je najjača tržišna strana scenarija; a sada je, jednim prostim pogledom u Džuliju, shvatio da nije bio u pravu.

Klimajući glavom, iskreno saglasan s njenom kritičnošću, otvorio je vrata stana i doviknuo roditeljima. „Sekundu, mama, tata. Samo sekundu.” Međutim, kad je zatvorio vrata, ponovo se setio svih starih argumenata. „Doduše, vidiš”, rekao je, „cela priča je preoblikovana u tom monologu. Doslovno su sve teme tu date u obliku kapsule – pol, moć, identitet, autentičnost – a stvar je u tome... Čekaj. Čekaj. Džulija?”

Pokorno poginjući glavu, kao da se nada da on neće primetiti njen odlazak, Džulija se okrenu od lifta ka njemu.

„Poenta je”, rekao je, „u devojci koja sedi u prvom redu i *sluša* predavanje. To je ključna slika. Činjenica da *on* kontroliše diskurs...”

„Pomalo je jezivo, doduše”, rekla je Džulija, „ono kako pričaš o njenim grudima.”

To je takođe bilo tačno. Međutim, činjenica da je to bilo tačno činila se Čipu nepoštena i okrutna, jer on ne bi imao srca da napiše scena-

Džonatan Frenzen
KOREKCIJE

Za izdavača
Dijana Dereta

Glavni urednik
Aleksandar Šurbatović

Likovno-grafička oprema
Dušan Arsenić

Korektura
Dijana Stojanović

Prvo *DERETINO* izdanje

ISBN 978-86-6457-032-9

Tiraž
1500 primeraka

Beograd 2015.

Izdavač / Štampa / Plasman

DERETA doo

Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd
tel./faks: 011/ 23-99-077; 23-99-078

Knjižare *DERETA*

Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 30-33-503, 26-27-934
Banovo brdo, Dostojevskog 7, tel.: 011/ 30-58-707, 35-56-445

w w w . d e r e t a . r s

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111(73)-31

ФРЕНЗЕН, Џонатан, 1959-

Korekcije/Džonatan Frenzen; prevod Goran
Kapetanović. – 1. Deretino izd. – Beograd: Dereta,
2015 (Beograd: Dereta). – 528 str.; 24 cm. –
(Biblioteka Supernova/Dereta)

Prevod dela: The Corrections/Jonathan Franzen. –
Tiraž 1.500.

ISBN 978-86-6457-032-9

COBISS.SR-ID 217233676